

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci v právní věci **žalobce: J.T., zastoupeného JUDr. Josefem Kubíkem, advokátem, se sídlem Bezručova 389, 339 01 Klatovy**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.8.2015 č.j. DSH/7845/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, ze dne 23.4.2015 č.j. OD/3694/15/Ja, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod první zákona č. 360/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, a přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., pro porušení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 2.100,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil zásadní rozpory ve výpovědích členů policejní hlídky s tím, že již na místě popíral držení hovorového zařízení, žádné červené zařízení u sebe neměl a nabízel policistovi, aby se podíval v autě. Žalobce tvrdil, že pás odpoutal až v době, kdy ho policisté dojeli a zastavili a dále, že pás dle lékaře nemusí mít, neboť má lékařské potvrzení. Žalobce tvrdil, že nevěděl o tom, že takové potvrzení lékaře musí být na předepsaném tiskopise a doklad od lékaře měl v autě, se kterým obvykle jezdí. Žalobce poukazoval v žalobě na to, že navrhoval provedení rekonstrukce za účelem odstranění rozporů ve výpovědích policistů a vzhledem k tomu, že v době přestupku střídavě drobně přšelo, takže ani do jeho vozidla nemohlo být jasně vidět pro orosená boční skla. Proto žalobce chtěl, aby policisté určili, kde stáli, neboť podle výpovědi K.K. do vozidla viděla asi ze 20 metrů, policista K. uvádí kolem 5 metrů. Žalobce tvrdil, že je za jízdy neviděl, a proto má spíše za pravdivou výpověď policistky K. Žalobce podle svého tvrzení v zorném poli v obci Dolany policisty neměl a policisté ho zde nezastavovali. Byl si jist, že jede předepsanou rychlostí, a proto neměl důvod nepokračovat v cestě. Je tedy podle něho jisté, že policisté viděli jen zdáli projíždějící auto a těžko mohli vidět to, co uvádí zejména policista K. Pokud policistka K. uváděla, že po zastavení žalobce a poté, co k němu přišla, nebyl připoután, nemusí to žalobce znamenat, že se neodpoutal až po zastavení. Dále žalobce namítal, že jeho výpověď na dopravním úřadu nebyla doslovně zapsána a on nevěděl, zda jde o správný postup, či ne. Dále se dle žalobce žalovaný nezabýval variantou, že by žalobce mohl mít pravdu, ani tím, že žalobce ve správním řízení navrhoval provedení důkazů. Podle žalobce žalovaný rovněž postavil rozhodnutí na výpovědích policistů, které se rozcházejí, zejména na výpovědi policisty K. Žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval ani tím, proč policisté žalobce nezastavili přímo v obci v Dolanech, kde údajně stáli, a nechali ho projet a následně za ním spěšně vyrazili s houkáním a svícením. Žalobce tak tvrdil, že se žádného přestupku nedopustil a navrhl provést důkaz výslechy svědků T.K. a K.K. a výpovědi žalobce.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že ve výpovědích policistů neshledal žádný nesoulad a že dne 18.3.2015 byl žalobce přítomen u jednání a podepsal protokol o jednání, a tedy jeho podpis potvrzuje správnost a úplnost provedeného záznamu. Pokud žalobce se záznamem nesouhlasil, mohl toto zaznamenat do protokolu jako své námitky, což neučinil. Proto není důvod pochybovat o tom, že rozsah zaznamenaného vyjádření žalobce odpovídá skutečnému vyjádření. Jelikož žádné další vyjádření před správním orgánem I. stupně ze strany žalobce neproběhlo, jsou jeho námitky do neúplnosti protokolu nedůvodné. Podle žalovaného výpovědi policistů nebyly hodnoceny jako naddůkaz, nýbrž na ně byly kladeny obvyklé požadavky pro posouzení věrohodnosti jako na jakékoliv jiné svědky. Vyjádření žalobce bylo vyvráceno provedenými důkazy, tedy nebylo odmítnuto toliko proto, že jde o vyjádření účastníka řízení. Pro posouzení věrohodnosti svědků či otázky, zda došlo k přestupku a kdo ho spáchal, není podle žalovaného zapotřebí detailně se zabývat důvody zastavení vozidla v místě kontroly, pokud vzdálenost od místa pozorování není uvedena jako zvláštní či nepřiměřená, neboť pro zastavení vozidla ze strany Policie ČR je vždy stěžejní, aby k tomu došlo na místě bezpečném, neohrožujícím bezpečnost a plynulost silničního provozu. Zvážení, kde dojde k zastavení pronásledovaného vozidla, je tak ryze na vyhodnocení ze strany policistů. Navíc z výpovědi policistů vyplývá, že jednání žalobce bylo zpozorováno v obci Dolany, kde se nacházeli před místní restaurací, a následně bylo žalobcovo vozidlo zastaveno na výjezdu z obce. Proto nelze mít vzdálenost v daném případě

za problematickou a pochybnost ani nezakládá skutečnost, že došlo k pronásledování za užití světelného a zvukového výstražného zařízení, neboť takový postup je u silniční kontroly zcela standardní.

V replice žalobce zopakoval, že podle jeho názoru nemohli spáchání obou přestupků policisté vidět ze vzdálenosti asi 25 metrů. Zejména policistka, která udávala onu delší vzdálenost. Rozpory tak nebyly podle žalobce řešeny. Žalobce dále namítal, že při jednání neměl právního zástupce, proto nebyl důstojným protihráčem úředníka sepisujícího protokol. Podle žalobce policisté ve dvou neměli dohodnutý ani systém kontroly a to, co který z nich bude dělat a co má vidět. Z toho pak vyplynulo, že si vzájemně mohli potvrdit i to, co je sporné.

Součástí **správního spisu** je i oznámení přestupku, podle něhož žalobce dne 22.10.2014 ve 13:50 hod. v obci Dolany řídil osobní motorové vozidlo Peugeot 106 RZ ... a v levé ruce držel hovorové zařízení a za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Vozidlo jelo ve směru na obec Malechov. Řidič s přestupky nesouhlasil a odmítl podepsat oznámení. Podle úředního záznamu PČR z téhož dne bylo vozidlo zastaveno a kontrolováno na výjezdu z obce Dolany směrem na Malechov. Proti příkazu správního orgánu I. stupně žalobce podal odpor s odůvodněním, že při otevírání dveří vozu si odepínal pás a že při jízdě netelefonoval, ale měl ruku opřenou o bok dveří a v ruce měl pouzdro kalkulačky. Při jednání dne 18.3.2015 žalobce se vyjádřil tak, že držel v ruce dálkové ovládání na rádio a netelefonoval a byl připoutaný. Žalobce předložil potvrzení, že nemusel být v době kontroly připoután, a navrhl provést rekonstrukci z důvodu tvrzení policistů neshodujících se na tom, kde stálo jejich vozidlo. Žalobce dále uvedl, že je ochoten doložit výpis z vlastního telefonu, že v té době netelefonoval. Na dotaz, proč nepředložil potvrzení od lékaře při kontrole a neuvedl, že ho vlastní, žalobce uváděl, že potvrzení tehdy neměl u sebe, a proto to ani hlídce neříkal.

Svědék T.K. vypověděl, že se s žalobcem setkal teprve při řešení přestupku. Vykonávali službu před místní restaurací v obci Dolany a u řidiče vozidla Peugeot 106 červené barvy si všiml, že drží v ruce hovorové zařízení červené barvy. Svědek jasně viděl, že gestikuluje ústy a že není připoután bezpečnostním pásem. Z toho důvodu se rozhodli vozidlo zastavit na výjezdu z obce Dolany při pravém okraji vozovky. Kontrolu prováděla jeho kolegyně. Řidič se sdělenými přestupky nesouhlasil, proto bylo sepsáno oznámení. K tomu se nevyjádřil a odmítl ho podepsat. Svědek uváděl, že viděl žalobce zhruba na šířku jednoho jízdního pruhu v místě kontroly. Stáli po levé straně příjezdějícího vozidla od Klatov.

Svědčce K.K. uváděla rovněž, že se setkala se žalobcem poprvé při řešení přestupku. Rovněž potvrdila, že služební vozidlo bylo zaparkované naproti místní restauraci. Řidič vozidla značky Peugeot podle ní za jízdy telefonoval a nebyl připoután bezpečnostním pásem, proto za ním vyjeli ve směru na Malechov. Na výjezdu z obce bylo vozidlo zastaveno. Svědkyně vyzvala k předložení dokladů a sdělila žalobci, jakých přestupků se dopustil, s čímž žalobce nesouhlasil, proto bylo sepsáno oznámení. Podle svědkyně řidič ani v době kontroly nebyl připoután. Svědkyně nevěděla, kdy žalobce odkládal telefon, ale když kolem nich projížděl, zřetelně ho viděla telefonovat. Poznala to podle toho, že držel telefonní přístroj u ucha. Nedokázala říci, jakou měl barvu. Odhadovala, že žalobce viděla telefonovat na vzdálenost do 20 metrů.

Součástí spisu je i lékařská zpráva MUDr. J.V. ze dne 8.10.2014, kde je uveden zákaz tlaku na břichu včetně bezpečnostních pásů v autě. Z vyjádření tohoto lékaře ze dne 1.4.2015 dále vyplývá, že záznam byl na lékařské zprávě doporučením pro žalobce a neměl nahrazovat lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem ze zdravotních důvodů, proto toto potvrzení také nebylo vydáno. Doporučení mělo pro žalobce znamenat spíše, aby nejezdil v autě, protože tlak pásu by mu mohl uškodit. Následně správní orgán vyzval písemně žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu k tomu, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí ve stanovené lhůtě.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí tvrzení žalobce, že za jízdy netelefonoval, vyhodnotil jako účelové za účelem vyvinut se z přestupku. Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Podle správního orgánu I. stupně toto nehovoří nic o telefonování za jízdy, ale pouze o držení příslušného zařízení. Předložení výpisu hovorů by tak nemělo na merito věci žádný vliv, a pokud by ve výpise nebyly zaznamenány hovory, neprokazovalo by to nevinu žalobce ohledně držení telefonu. Také by žalobce mohl výpis předložit z jakéhokoliv telefonu. Správní orgán I. stupně připomněl, že držení záznamového zařízení potvrdili oba policisté a navíc policista K. uvedl, že žalobce držel hovorové zařízení červené barvy v ruce a při jízdě bylo zřetelně vidět, jak pohybuje ústy. Správní orgán I. stupně poukázal na vyjádření MUDr. V., podle něhož zdravotní záznam byl vydán proto, aby žalobce ve stanovené době neřídil vozidlo, neboť tlak pásu by měl na jeho zdravotní stav negativní vliv, a toto potvrzení nenahrazovalo lékařské potvrzení o nemožnosti připoutat se bezpečnostním pásem dle vyhlášky č. 277/2004 Sb. Svědkové potvrdili, že důvodem zastavení a kontroly řidiče bylo jeho držení hovorového zařízení v levé ruce a nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem. Tvrzení žalobce v odporu, že po zastavení musel vidět policista odepínání pásu žalobcem při otevření dveří, podle správního orgánu I. stupně vyvrací svědecká výpověď svědkyně K., podle níž po zastavení a při jejím přistoupení k vozidlu nebyl žalobce připoután. K návrhu na rekonstrukci správní orgán uvedl, že oba policisté se shodli na tom, kde jejich vozidlo stálo. Stáli naproti místní restauraci a dle policistky vozidlo měli zaparkované naproti restauraci u stromu u lípy na parkovací ploše. Z těchto důvodů správní orgán I. stupně návrh na rekonstrukci zamítl.

Žalovaný v žalobou **napadeném rozhodnutí** zkonstatoval, že správní orgán I. stupně dostál ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., když zjistil skutkový stav věci tak, že o něm není důvodných pochybností. Spáchání přestupku bylo prokázáno podle žalovaného zejména svědeckými výpověďmi, které jsou v souladu s oznámením přestupku i s úředním záznamem a je zřejmé, že s ním bylo nakládáno jako s výpověďmi věrohodnými. Žalovaný rovněž neshledal nesoulad mezi výpověďmi, kdy policisté skutečnosti pozorované při výkonu jejich služebních povinností popisovali podrobně. Pro posouzení věci není rozhodné podle žalovaného, na jakou vzdálenost přesně policisté zaznamenali jednání žalobce, neboť toto mohl každý z policistů pozorovat v jiném okamžiku, a tedy i na jinou vzdálenost. Policista K. musel jednání žalobce pozorovat z bližší vzdálenosti, čemuž odpovídá jeho tvrzení, že toto pozoroval na šíři jednoho jízdního pruhu vozovky, neboť si všiml navíc i nezvyklé barvy mobilního telefonu, pohybu úst žalobce a skutečnosti, že nebyl připoután. Svědkyně

policistka K. si barvu telefonu již nevybavovala a pouze potvrdila, že viděla žalobce telefonovat, tedy držet telefonní přístroj u ucha, když kolem nich projížděl, a že nebyl připoután pásem, a to i při přistoupení k vozidlu po jeho zastavení. Svědkyně pozorovala uvedené skutečnosti na vzdálenost do 20 metrů, jde však jen o subjektivní odhad vzdálenosti, tedy nelze mít vzdálenost za přesně určenou a podstatnou pro posouzení věci. Nesouhlas žalobce se spácháním přestupku nemůže zpochybnit sám o sobě zjištěný skutkový stav. K tvrzení žalobce, že nemá červené hovorové zařízení, žalovaný uvedl, že jde o nepodložené tvrzení, jímž se snaží zprostit odpovědnosti za přestupek. Žalovaný na základě výpovědi svědka K. nemá pochybnosti o tom, že žalobce držel právě červené hovorové zařízení, neboť zájem svědka na věci či vztah k účastníkovi řízení nebyl zjištěn, tudíž není důvod pochybovat o výpovědi svědka, když logicky navazuje i na oznámení přestupku i na úřední záznam a je v souladu s výpovědí druhé svědkyně. Žalovaný připomněl, že žalobce v průběhu správního řízení svá tvrzení měnil (opřená ruka o blok dveří a obal od kalkulačky, držení dálkového ovladače od rádia), tedy jeho tvrzení, že netelefonoval, je tak považováno za účelové se snahou zprostit se odpovědnosti za přestupek. Nadto bylo podle žalovaného vyvráceno provedeným dokazováním. Podle žalovaného pokud by policie vůči žalobci postupovala nekorektně a nereagovala na jeho vyjádření, tyto námitky by žalobce jistě uvedl v oznámení přestupku, což neudělal. Žalovaný považuje následné zpochybňování činnosti policie za účelové, jímž se žalobce snaží znevěrohodnit svědecké výpovědi. Ze spisové dokumentace PČR nevyplývají žádné zhoršené světelné podmínky v den spáchání přestupku a nezmiňují se o nich ani policisté a žalobce je ani jinak nedokládá, tedy jde o nepodložené tvrzení. Samotná skutečnost, že ke spáchání přestupku mělo dojít v říjnu v brzkých odpoledních hodinách, neznamená, že viditelnost byla tak výrazně zhoršena, že by bylo na místě pochybovat o skutečnostech uváděných policisty. I kdyby v daný den mrholilo a bylo pod mrakem, nemohlo by to zcela zabránit policistům ve výhledu do vozidla. Svědek K. předmětné hovorové zařízení popsal dostatečně určitě, tedy skutečnost, že svědkyně K. si vzhledem k odstupu času již barvu zařízení nepamatovala, je toto irelevantní. Pokud by žalobce držel něco jiného než telefonní přístroj, nepoužíval by to při hovoru, kdy gestikulaci úst potvrdil svědek K. Skutečnost, že se svědkyně K. dle svého tvrzení viděla protiprávní jednání na vzdálenost do 20 metrů, neznamená, že na stejnou vzdálenost toto viděl i svědek K., a že by i tato vzdálenost vylučovala možnost vidět do vozidla. Podle žalovaného provádění rekonstrukce na místě by bylo nadbytečné a neúčelné, neboť s odstupem času již nelze nasimulovat identické podmínky jako předmětného dne a policisté navíc místo postavení svého vozidla popsali obdobně. Skutkový stav je již na základě provedených důkazů zjištěn spolehlivě, i pokud by žalobce nevěděl, že k tomu, aby byl zproštěn povinnosti připoutat se bezpečnostním pásem, musí si nechat vystavit zvláštní potvrzení stanovené zákonem, vzhledem ke skutečnosti, že je odborně způsobilou osobou (držitelem řidičského oprávnění), toto vědět měl a mohl.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Soud především uvádí, že stejné námitky jako žalobě uplatnil žalobce již v průběhu správního řízení, tedy se s nimi správní orgány vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí. S

jejich argumentací se soud ztotožňuje.

Jedná se např. o tvrzení žalobce, že bezpečnostní pás odpoutával až v okamžiku, kdy ho policisté zastavili. Toto tvrzení jasně vyvrací provedené dokazování, zejména shodné výpovědi policistů, podle nichž žalobce, když kolem nich projížděl, připoután nebyl. Nadto dle policistky K. nebyl žalobce připoután ani tehdy, kdy přistoupila v rámci kontroly k jeho vozidlu. Žalobci je sice nutno přisvědčit v tom, že pokud policistka K. uváděla, že po zastavení žalobce a poté, co k němu přišla, nebyl připoután, nemusí to znamenat, že se neodpoutal až po zastavení. Rozhodující je však v daném případě okolnost, že oba policisté viděli žalobce nepřipoutaného v době, kdy kolem nich projížděl.

Pokud jde o tvrzení, že žalobce pás mít nemusel, neboť má lékařské potvrzení, správní orgán provedl k této otázce dostatečné dokazování, když ověřil, že předložená lékařská zpráva měla charakter pouhého doporučení žalobci a nenahrazovala potvrzení o možnosti se nepřipoutávat. Nadto se soud ztotožnil se správními orgány v tom, že na žalobce jako držitele řídičského oprávnění je nutno nahlížet jako na osobu odborně způsobilou v tomto směru, která měla a mohla vědět, že potvrzení o nepřipoutávání se ze zdravotních důvodů musí být vydáváno na příslušném tiskopise.

Pokud žalobce tvrdil pochybení při zápisu jeho výpovědi do protokolu před správním orgánem, nelze takovou námitku akceptovat vzhledem k tomu, že žalobce byl podle protokolu o jednání poučen o možnosti vznášet námitky proti protokolaci. Navíc žalobce v žalobě ani neupřesnil, jaké konkrétní skutečnosti se nesprávná protokolace měla týkat, jde tedy pouze o tvrzení v obecné rovině.

Žalobce spatřoval rozpor ve výpovědích policistů v otázce, kde stáli, když svědkyně K. uváděla, že do vozidla viděla asi ze 20 metrů a policista K. uváděl kolem 5 metrů. K tomuto soud uvádí, že bylo dostatečně prokázáno shodnými výpověďmi policistů, že se služebním vozidlem stáli u místní restaurace v obci Dolany a že vozidlo žalobce pozorovali při projíždění z jejich pohledu ve vzdálenějším jízdním pruhu. Jak správně poukázaly správní orgány, oba policisté mohli žalobce pozorovat na trochu jinou vzdálenost a nadto je údaj o vzdálenosti v metrech pouze jejich subjektivním odhadem, tedy nemusí být zcela přesný. Z výpovědi policistů ani z jiných důkazů a podkladů obsažených ve správním spise také nevyplývá, že by pro sníženou viditelnost nemohli policisté do vozidla žalobce vidět.

Na základě toho, že ani o místě spáchání, ani možnostech policistů spatřit žalobce při držení telefonního přístroje a současně nepřipoutaného, nevznikly důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu. Za této situace soud neuznal ani žalobní námitku, podle níž se žalovaný dostatečně nevypořádal a návrhem žalobce na provedení rekonstrukce. Z výše shrnutého odůvodnění obou správních rozhodnutí je naopak zřejmé, že se žalobcovým návrhem na provedení rekonstrukce správní orgány zabývaly, když označily tento důkaz za nadbytečný s ohledem na skutkové zjištění bez důvodných pochybností a také s ohledem na to, že by nebylo možné rekonstrukci nasimulovat totožné podmínky, jaké existovaly v době spáchání přestupku.

K tvrzení žalobce, že se žalovaný nezabýval okolností, že ho policisté nezastavili

ihned, nýbrž až za obcí Dolany, soud uvádí, že jelikož v daném případě byl žalobce zastaven již při výjezdu z obce, kde došlo ke spáchání přestupku, nejednalo se o takovou vzdálenost, která by mohla vyvolat pochybnosti o postupu policistů. V rámci tohoto je pak oprávněním policistů zvolit místo silniční kontroly, kteří tak činí zpravidla s ohledem na bezpečnost silničního provozu.

Žalobce již v průběhu správního řízení uváděl různé verze o tom, co držel za jízdy v ruce - podle obsahu odporu to mělo být pouzdro kalkulačky a podle ústního vyjádření při jednání dálkové ovládání rádia. Tato různá tvrzení žalobce se tak jeví soudu, stejně jako správním orgánům, nevěrohodná, uplatněná ve snaze dosáhnout vyvinění z přestupku.

Soud rovněž shledal nadbytečným provádět v žalobě navržené důkazy - opětovné výsledky policistů a výpověď žalobce. Dle názoru soudu skutkový stav byl zjištěn spolehlivě. Nadto žalobce ani nezdůvodnil potřebu opakování výpovědí policistů. Pokud jde o jeho vlastní výpověď, je ze správního spisu zřejmé, že žalobci byl dán ve správním řízení dostatečný prostor k vyjádření, čehož využil jak ústně při jednání, tak i písemně - např. v rámci odporu a odvolání.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 30. června 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně